

Del 1, kort svar (ca.250 ord)

Gjør rede for forfatterens syn på saken.

Argumenter for ditt synt på saken.

Forfatter Linn Kongsli Lundervold i Aftenposten tar opp medienes påvirkningsmakt. Som følge av hvordan de har definert bildet av ungdommen. Hun tar opp hvordan media setter et negativt lys over ungdommen. I hennes argumenter viser hun til media ofte velger det som selger og det er de sakene som har med katastrofer og skandaler å gjøre. Dette er saker som viser et lite representativt mindretall. Media velger da ofte å blåse opp slike saker og er på kanten til misbruk eller overdrivelse av informasjon.

Jeg personlig er enig i mye som blir sagt, fordi hun støtter opp argumentene med klare fakta. Likevel så må det tas med hensyn at teksten ble skrevet for syv år siden. For det første er de ungdommene på den tiden voksne nå og nå er det nye ungdommer som har vokset fram. Jeg kan ikke tale for det som var, men i dag så kan ikke jeg kjenne meg igjen i de problemene Linn tar opp i teksten sin. For det andre så står ungdommers posisjon i samfunnet mye sterkere enn det gjorde før. Ungdommer deltar mer i politiske saker enten om de er små eller store. Tross alt så kan jo være igjen at det er Linn som overdriver også litt. Det norske mediet er ikke bare det vi ser på nyhetskanalene på tv. Vi har tabloidaviser, nettsider, magasiner, blader, osv. Du kan dele media opp litt hvor du har de som ønsker å få ut fakta og de som bare vil selge. Kildene man bruker for å argumentere sin sak da vil være avgjørende. Media har sine overdrivelser, men igjen så kan vi argumenter på samme måte imot.

Jeg står litt nøytralt på saken, fordi det er litt vanskelig å kjenne seg igjen i dette. Teksten er godt argumentert og det er vel det som gjør at jeg støtter den.

Del 2, lang svar

Oppgave 2: skriv en argumenterende tekst der du drøfter fordeler og ulemper ved å sette karakterer på presentasjoner, både på skolen og i arbeidslivet.

- **Presenter tema**
- **For og imot (balansert)**
- **Bruke sitater**

Livets karakterer

“Et sted inni denne kulturen for ustoppelig forbedring ligger en vedvarende uro”

Vi skal alltid forbedre oss, oppnå bedre resultater og skal alltid prøve å rekke etter toppen selv om toppen stiger og stiger. Sånn er elevenes hverdag. Der det meste handler om å lære og å gjøre best mulig på vurderingssituasjoner. I tillegg får flere og flere voksne karakter i arbeidslivet. Det ser ut som karakteren kommer til å følge oss resten av livet. Det gjør vel ingen skade?

“Du skal kunne nå så langt som du kan”

Sånn lyder min skoles motto. Essensen er veldig bra og positivt, men i praksis svært vanskelig og varierende blant elever. Det forstår jeg som elev. Noen ganger så kan man sette listen litt for høyt og når man ikke klarer å oppnå det man har valgt, så får en lav mestringsfølelse. Som følge av det blir man misfornøyd over seg selv og kan velge å presse seg selv enda hardere for å oppnå resultatet man håper på. Dermed blir det et høyt innvendig stressnivå. På den andre siden har du de som tar dette veldig hardt og blir så negativt om det at de mister motivasjonen. De føler seg ikke bra nok, fordi de føler seg mindreverdige. Det kan skyldes at en toer ikke er like bra som en firer. Av den grunn får man lav selvfølelse av den lave anerkjennelsen.

Karakterer er med på å kartlegge våre evner og kunnskapsnivå. Dette gir grunnlag for forbedringspotensialet. Hvis man vet at man ligger på midten, så kan man prøve å strekke seg høyere på karakterstigen. Dermed kan man øke sin mestringsfølelse. I arbeidslivet så gir dette muligheten for lønnstillegg og bonuser. Dette er mulighet for å bruke sine evner til å tale foran andre mennesker. Som igjen gir muligheten for forbedringspotensialet. Karakteren har ikke bare å si på skolen, men også på arbeidsplassen. Karakteren er ikke bare der for å gi oss mer penger på arbeidsplassen, men fortelle oss om våre svake og sterke sider. Det gjelder også på skole. Det skal utfordre oss til å lære og å forbedre oss. Vi er i utvikling og samme er verden også og da må vi ikke ligge etter.

Hva om hensikten med karakteren forsvinner og kan manipuleres. Hvis en ser på hva andre gjorde bedre og dårligere. I tillegg prøve å forstå læreren eller arbeidsgiveren, så kan man oppnå bedre karakterer. Hvis en ser etter hva personen blir imponert av kan sjansen for bedre karakter definitivt økes. I middeltidlig er trynefaktoren et problem i skolen og vil bli sikkert også i arbeidslivet hvor karakter blir gitt. Hvor god kommunikasjon man har med læreren

spiller en rolle og utseende kan bli avgjørende. Alle lærere er ikke sånne, men de som er skaper stor variasjon på karakterer. Det betyr at de elevene som ikke blir likt av lærerne må også jobbe enda hardere for å oppnå karakterene de ønsker. Dette er klart urettferdig.

Karakterer blir gitt overalt. Det kommer mye fram i media. Der blir det gitt karakterer på artikler, filmer, tv-serier, klær, mat osv. Disse karakterene er jo med på å skille de dårlige fra de gode, men det jo hvis man stoler på den som gir terningkastene. Karakterer på denne måten er ganske praktisk. Med all den informasjon der ute, så kan man lettere finne fram til den beste filmen, klærne eller hva det måtte være. Av den grunn så prøve man ut nye ting og finner ut til slutt hvem som tenker som deg og hva de forskjellige karakterene betyr for deg. F.eks. hvis VG gir en 5 til en film. Du går og ser den, men etterpå tviler på karakteren og velger personlig å gi den annen karakter, så finner man hvilken standard VG har. Deretter har du en bedre oversikt over hvilke filmer som du skal se ut i fra hva VG anbefaler.

Karakterskille kan også skape sosial skille. Du husker vel sikkert at man på skolen var stereotypisk om de smarte og de som ikke var det. Dette kan gjøre at man vil skille ut de som ikke er på samme nivå som en selv. Det er sjeldent at den smarte er den kuleste i klasserommet. Ettersom det er vanskelig å få toppkarakter skiller de smarte seg ut ved at de er i mindretall. Likevel trengs karakterer for det systemet som vi har i Oslo, der vi bruker gjennomsnittskarakteren vår for opptak til andre skoler og videre utdanning. Det igjen skaper skille på hva som er en god skole og dårlig skole.

Avslutningsvis så er karakterer praktisk. De er med på å skille ut ting som hva som f.eks. er en god og dårlig film, men skaper skille på elever og skoler. Karakterers hensikt er å vise oss hvor vi ligger sånn at vi kan forbedre oss. Det er et viktig vurderingsmiddel som brukes i dag. Det kan ikke benektes at det har sine konsekvenser av at man blir rangert ut i fra hva man husker og presterer der og da. Karakterer kommer ikke til å forsvinne med det første, men vil være der for forbedre oss.